Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

17. prosinca 2015.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Slobodno kretanje robe – Porezne odredbe – Nacionalni porezi – Carine fiskalne naravi – Davanja s istovrsnim učinkom – Formalnosti povezane s prelaskom granica – Članak 30. UFEU-a – Članak 110. UFEU-a – Direktiva 92/12/EEZ – Članak 3. stavak 3. – Direktiva 2008/118/EZ – Članak 1. stavak 3. – Neprenošenje u nacionalno pravo – Izravan učinak – Naplata poreza na motorna vozila u trenutku uvoza na državno područje države članice – Porez koji se odnosi na registraciju i možebitno stavljanje u promet vozila – Odbijanje povrata poreza u slučaju kada vozilo nije registrirano“

U predmetu C 402/14,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Dioikitiko Efeteio Athinon (upravni žalbeni sud u Ateni, Grčka), odlukom od 26. ožujka 2014., koju je Sud zaprimio 22. kolovoza 2014., u postupku

Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE

protiv

Elliniko Dimosio,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: M. Ilešič, predsjednik drugog vijeća, u svojstvu predsjednika trećeg vijeća, C. Toader, E. Jarašiūnas (izvjestitelj), C. G. Fernlund i K. Jürimäe, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Wathelet,

tajnik: L. Hewlett, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 16. rujna 2015.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE, D. Christodoulou, S. Panagopoulou i K. Christodoulou, *dikigoroi*,

— za grčku vladu, G. Skiani, V. Stroumpouli i A. Spyropoulos, u svojstvu agenata,

— za Europsku komisiju, D. Triantafyllou i M. Wasmeier, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

* Jezik postupka: grčki

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 30. UFEU-a i članka 110. UFEU-a te članka 1. stavka 3. Direktive Vijeća 2008/118/EZ od 16. prosinca 2008. o općim aranžmanima za trošarine i o stavljanju izvan snage Direktive 92/12/EEZ (SL L 9, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 2., str. 174.).

2 Zahtjev je podnesen u okviru spora između društva Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE (u daljnjem tekstu: Viamar) i Elliniko Dimosio (grčka država), koju zastupa direktor carinarnice u Ateni (Telonio Athinon, u daljnjem tekstu: carinarnica), u vezi s odbijanjem Viamaru povrata poreza na registraciju koji je platio na uvoz motornih vozila za prijevoz putnika na državno područje Grčke.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Na temelju članka 3. stavka 1. Direktive Vijeća 92/12/EEZ od 25. veljače 1992. o općim aranžmanima za proizvode koji podliježu trošarinama te o posjedovanju, kretanju i praćenju takvih proizvoda (SL L 76, str. 1.):

„1. Ova direktiva primjenjuje se na razini Zajednice na sljedeće proizvode, koji su definirani u povezanim direktivama:

— mineralna ulja,

— alkohol i alkoholna pića,

— prerađeni duhan.

[…]

3. Države članice pridržavaju pravo uvođenja ili zadržavanja poreza na proizvode koji nisu spomenuti u stavku 1. pod uvjetom da ti porezi pri trgovinskoj razmjeni među državama članicama ne rezultiraju formalnostima povezanima s prelaskom preko granice.

[...]“ [neslužbeni prijevod]

4 Direktiva 92/12 stavljena je izvan snage Direktivom 2008/118 s učinkom od 1. travnja 2010.

5 Uvodna izjava 5. Direktive 2008/118 glasi:

„Kako bi se osiguralo slobodno kretanje, oporezivanje robe koja nije trošarinska roba ne bi smjelo prouzročiti formalnosti povezane s prelaskom granica.“

6 U skladu s člankom 1. stavkom 3. Direktive 2008/118:

„Države članice mogu ubirati porez na:

(a) proizvode koji nisu trošarinska roba;

(b) pružanje usluga, uključujući i one koje se odnose na trošarinsku robu, a koje nije moguće označiti kao porez na promet.

Međutim, ubiranje tih poreza pri trgovanju između država članica ne bi smjelo uzrokovati formalnosti povezane s prijelazom granice.“

Grčko pravo

7 Članak 32. stavak 1. Zakona 2960/2001 o nacionalnom carinskom zakoniku (FEK A’ 265, u daljnjem tekstu: Carinski zakonik), koji se, u skladu sa svojim člankom 131., primjenjuje po analogiji na naknade za motorna vozila Unije, određuje:

„Iznosi koje su carinarnice nepropisno primile vraćaju se korisniku bez kamata, pod uvjetom da, u roku od tri godine od datuma njihova utvrđenja, korisnik podnese zahtjev u tom smislu nadležnom carinskom tijelu i priloži mu potrebnu popratnu dokumentaciju.“

8 Članak 121. stavak 1. Carinskog zakonika glasi kako slijedi:

„Motorna vozila za prijevoz putnika iz tarifnog razreda 87.03. kombinirane nomenklature (Uredba [(EEZ) br. 2658/87] Vijeća od 23. srpnja 1987. o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi [(SL L 256, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 12., str. 3.)]) podliježu porezu na registraciju na svoju oporezivu vrijednost određenu u skladu s odredbama članka 126. ovog [zakonika] i članka 4. Zakona 1573/1985 (FEK°A’ 201) koje su na snazi.“

9 Sukladno odredbama članka 128. tog zakonika:

„1. Porez na registraciju plaća se:

za vozila s područja Zajednice i ona porijeklom iz trećih zemalja, u trenutku njihova ulaska na državno područje;

za vozila proizvedena na državnom području, kada je njihova proizvodnja dovršena;

[…]

2. Porez na registraciju obračunava se i plaća prije stavljanja vozila u promet, a za vozila iz članaka 121., 122. [...] ovog zakonika koja se prevoze ili su poslana iz drugih država članica Europske unije (EU) najkasnije do petnaestog dana u mjesecu nakon nastanka obveze plaćanja tog poreza [...]“

10 Članak 130. tog zakonika propisuje:

„[...]

2. Za potrebe utvrđivanja i naplate poreza na registraciju, [...] posebna deklaracija mora se podnijeti nadležnim carinskim tijelima prije datuma na koji se obračunava porez, a u svakom slučaju prije izdavanja prometne dozvole.

[…]

5. Nakon naplate poreza na registraciju i drugih naknada [...], nadležno carinsko tijelo izdaje potvrdu o naplati i potvrdu o registraciji ili carinjenju vozila.

[...]“

11 Članak 141. stavak 1. tog zakonika određuje:

„Smatra se da svako pozivanje u važećim propisima i upravnim aktima donesenima na temelju tih propisa na trošarine na motorna vozila ili dodatni posebni porez znači pozivanje na porez na registraciju.“

Glavni postupak i prethodna pitanja

12 Kao što to proizlazi iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje, Viamar je u razdoblju od 2009. do 2012. godine uvezao u Grčku 85 novih motornih vozila za prijevoz putnika proizvedenih u Češkoj Republici.

13 Po dolasku tih vozila u luku Pirej (Grčka) i njihova smještaja u porezno skladište do završetka carinjenja, Viamar je pripremio i nadležnom carinskom tijelu podnio deklaraciju predviđenu člankom 130. Carinskog zakonika te platio porez na registraciju za svako od tih 85 vozila, odnosno ukupan iznos od 141.498,89 eura.

14 Ta vozila nisu prodana u Grčkoj te su ponovno izvezena u Belgiju, gdje su prodana i stavljena u promet nakon plaćanja poreza na registraciju u potonjoj državi članici. Viamar je stoga podnio carinarnici zahtjev za povrat poreza na registraciju plaćenog u Grčkoj jer predmetna motorna vozila nisu bila registrirana u toj državi niti su im u njoj izdane registracijske pločice.

15 Odlukom od 25. srpnja 2012. carinarnica je, utvrdivši da je taj porez pravilno naplaćen i da je stoga nemoguće primijeniti članak 32. Carinskog zakonika za njegov povrat, odbila taj zahtjev. Viamar je 26. listopada 2012. podnio tužbu protiv te odluke pred Dioikitikom Efeteiom Athinon (upravni žalbeni sud u Ateni).

16 Viamar je pred tim sudom tvrdio da predmetni porez na registraciju predstavlja davanje s istovrsnim učinkom kao carina, protivno članku 30. UFEU-a. Prema njegovu mišljenju, u slučaju da Sud ocijeni da je taj porez nacionalni porez u smislu članka 110. UFEU-a, trebao bi se primjenjivati kako na nacionalne proizvode tako i na uvezene proizvode u istom stadiju njihova stavljanja na tržište i zbog istog oporezivog događaja. Međutim, Viamar smatra da naplata tog poreza kao uvjet dovršetka uvoza motornog vozila predstavlja formalnost svojstvenu prelasku granice i stoga nezakonito ograničenje slobode kretanja robe. Obveza plaćanja tog poreza, koja je nastala na dan ulaska motornog vozila u državu članicu, stoga bi bila protivna pravu Unije.

17 Sud koji je uputio zahtjev smatra da je predmetni porez na registraciju porez fiskalne naravi. Stoga bi ga trebalo ispitati, bilo s obzirom na članak 30. UFEU-a kao davanje s učinkom istovrsnim carini, bilo s obzirom na članak 110. UFEU-a, kao nacionalni porez.

18 Sud koji je uputio zahtjev navodi, međutim, da se članak 30. UFEU-a primjenjuje samo na poreze koji se plaćaju na robu zbog prelaska granica. S tim u svezi ističe da oporezivi događaj kod poreza na registraciju o kojem je riječ u glavnom postupku nije prelazak motornih vozila preko grčke granice, nego njihova prva registracija u Grčkoj s ciljem njihove upotrebe na cestovnoj mreži, da se navedeni porez plaća na temelju objektivnih kriterija i da potpada pod opći sustav nacionalnih poreza. Stoga nije riječ o uvoznoj carini ni o davanju s istovrsnim učinkom u smislu članka 30. UFEU-a.

19 Sud koji je uputio zahtjev navodi da se porezi na registraciju, u skladu s ustaljenom praksom Suda, smatraju nacionalnim porezima u smislu članka 110. UFEU-a. Međutim, predmetni porez na registraciju, koji se plaća na nova motorna vozila, nije obuhvaćen zabranama iz potonjeg članka jer nema diskriminatorni ili zaštitni učinak, s obzirom na to da u vrijeme nastanka činjenica iz glavnog postupka nijedno motorno vozilo nije proizvedeno u Grčkoj.

20 Nadalje, taj je sud istaknuo da članak 1. stavak 3. Direktive 2008/118 nije prenesen u grčko pravo. Slijedom toga, pita se ima li ta odredba izravan učinak i može li se pojedinac neposredno pozvati na obvezu koju ta direktiva nameće državama članicama, da zabrane porez koji uzrokuje formalnosti povezane s prelaskom granice.

21 Osim toga, sud koji je uputio zahtjev pita se jesu li odredbe nacionalnog prava prema kojima se potvrda o carinjenju vozila s područja Unije koja su uvezena na državno područje Grčke izdaje nakon plaćanja poreza na registraciju vozila, a ta obveza nastaje nakon ulaska takvih vozila na grčko državno područje, u skladu sa slobodnim kretanjem robe.

22 U tim je okolnostima Dioikitiko Efeteio Athinon (upravni žalbeni sud u Ateni) odlučio prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Je li odredba članka 1. stavka 3. Direktive [2008/118/EZ] pravno dostatna i potpuna/bezuvjetna i dovoljno jasna, tako da, bez obzira na to što konkretna odredba [te] direktive nije provedena u unutarnji pravni sustav države članice/grčke države, ima izravan učinak te se pojedinac u odnosu na kojeg direktiva stvara prava može na nju pozvati pred nacionalnim sudovima, koji o njoj moraju voditi računa.

2. U svakom slučaju, jesu li odredbe članka 130. stavka 5. [Carinskog zakonika], u vezi s odredbama članka 128. stavka 1. istog zakonika, prema kojima se potvrda o carinjenju [motornih vozila s područja Unije] koja su uvezena na grčko državno područje izdaje nakon plaćanja poreza na registraciju vozila, a ta obveza nastaje nakon ulaska takvih vozila na državno područje, u skladu s odredbama [...] članka 3. [točke (c)] UEZ-a koje predviđaju uklanjanje prepreka slobodnom kretanju robe među državama članicama?“

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

23 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 1. stavak 3. Direktive 2008/118 tumačiti na način da on ispunjava uvjete za izravan učinak koji omogućuje pojedincima da se na njega pozivaju pred nacionalnim sudom u sporu protiv države članice.

24 Najprije treba podsjetiti da se uvoz motornih vozila o kojima je riječ u glavnom postupku odnosi na razdoblje od 2009. do 2012. godine. Direktiva 92/12 primjenjivala se stoga na dio tih uvoza, s obzirom na to da je ukinuta Direktivom 2008/118 s učinkom tek od 1. travnja 2010. Budući da je tekst članka 3. stavka 3. Direktive 92/12 u biti istovjetan tekstu članka 1. stavka 3. Direktive 2008/118, sljedeća razmatranja odnose se i na prvu od tih odredaba.

25 U tom pogledu valja podsjetiti da se, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, u svim slučajevima u kojima se odredbe neke direktive, s obzirom na svoj sadržaj, čine bezuvjetnima i dovoljno preciznima, pojedinci mogu na njih pozivati pred nacionalnim sudovima protiv države članice, bilo da je ona propustila pravodobno prenijeti direktivu u nacionalno pravo ili ju je pogrešno prenijela (vidjeti presudu Stichting Natuur en Milieu i dr., C-165/09 do C-167/09EU:C:2011:348, t. 93. i navedenu sudsku praksu).

26 U ovom predmetu, s jedne strane, iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da članak 1. stavak 3. Direktive 2008/118 nije bio prenesen u grčko pravo. Isto tako, ni iz jednog elementa spisa podnesenog Sudu nije vidljivo da je članak 3. stavak 3. Direktive 92/12 bio predmet takvog prijenosa.

27 S druge strane, treba utvrditi da je članak 1. stavak 3. Direktive 2008/118 bezuvjetan i dovoljno precizan jer nedvosmisleno obvezuje države članice da prilikom naplate poreza na proizvode koji podliježu trošarinama i poreza na pružanje usluga paze da ta naplata ne uzrokuje formalnosti povezane s prelaskom granica u okviru trgovine među državama članicama a da pritom ne određuje uvjet ili ne zahtijeva donošenje dodatnih mjera.

28 S obzirom na prethodno navedeno, odgovor na prvo pitanje jest da članak 1. stavak 3. Direktive 2008/118 valja tumačiti na način da ispunjava uvjete za izravan učinak koji omogućuje pojedincima da se na njega pozivaju pred nacionalnim sudom u sporu protiv države članice.

Drugo pitanje

29 Uvodno treba podsjetiti na to da je – u okviru postupka suradnje između nacionalnih sudova i Suda, koji je uspostavljen člankom 267. UFEU-a – na Sudu da nacionalnom sucu dâ koristan odgovor koji će mu omogućiti rješavanje predmeta koji se pred njim vodi. U tom smislu Sud mora, ako je potrebno, preoblikovati postavljena pitanja (presudaBrasserie Bouquet, C-285/14, EU:C:2015:353, t. 15. i navedena sudska praksa).

30 U ovom predmetu iz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da sud koji je uputio zahtjev traži tumačenje Direktive 2008/118. Međutim, kao što je to već navedeno u točki 24. ove presude, uzimajući u obzir činjenicu da se uvoz predmetnih vozila dogodio između 2009. i 2012. godine, odnosno i prije i nakon stupanja na snagu te direktive 1. travnja 2010., Direktiva 92/12 također je primjenjiva *ratione temporis* u glavnom postupku.

31 Usto, iz navedenog zahtjeva proizlazi da se glavni postupak odnosi na odbijanje nadležnih državnih tijela da izvrše povrat poreza na registraciju koji je Viamar platio za motorna vozila koja je uvezao u Grčku, ali koja su, a da nisu u njoj registrirana ni stavljena u promet, ponovno izvezena u drugu državu članicu. Dakle, pitanje koje se postavlja za rješavanje ovog spora jest protivi li se pravo Unije takvoj praksi nacionalnih tijela.

32 U tim okolnostima valja utvrditi da sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 30. UFEU-a i članak 110. UFEU-a te članak 3. stavak 3. Direktive 92/12 i članak 1. stavak 3. Direktive 2008/118 tumačiti na način da se protive praksi države članice poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, prema kojoj se ne izvršava povrat poreza na registraciju naplaćenog prilikom uvoza motornih vozila iz drugih država članica, iako su predmetna vozila, koja nikad nisu bila registrirana u toj državi članici, ponovno izvezena u drugu državu članicu.

33 S tim u svezi, treba podsjetiti da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, porez na registraciju koji država članica naplati prilikom registracije motornih vozila radi njihova stavljanja u promet na njezinu državnom području ne predstavlja ni carinu ni davanje s učinkom istovrsnim carini u smislu članka 28. UFEU-a i članka 30. UFEU-a. Takav je porez u stvari nacionalni porez i stoga ga treba ispitati s obzirom na članak 110. UFEU-a (presuda Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, t. 32. i navedena sudska praksa).

34 U ovom predmetu sud koji je uputio zahtjev navodi da se porez na registraciju o kojem je riječ u glavnom postupku, predviđen u članku 121. stavku 1. i članku 128. Carinskog zakonika, plaća zbog prve registracije motornih vozila u Grčkoj radi njihova stavljanja u promet na državnom području, a ne zbog prelaska granice te države članice.

35 U tim okolnostima, kao što je to sud koji je uputio zahtjev pravilno istaknuo, porez poput poreza na registraciju o kojem je riječ u glavnom postupku treba smatrati nacionalnim porezom u smislu članka 110. UFEU-a i nije, kao takav, davanje s učinkom istovrsnim carini u smislu članka 30.

UFEU-a. Sama činjenica da se takav porez mora platiti prije trenutka registracije vozila u predmetnoj državi članici u tom je pogledu nevažna (vidjeti po analogiji presudu Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, t. 23. i 24.).

36 Sud je već utvrdio da se na članak 110. UFEU-a ne može pozivati u odnosu na nacionalne poreze koji se plaćaju na uvezene proizvode kada nema slične ili konkurentske domaće proizvodnje. Posebice, taj članak ne omogućuje protivljenje previsokom stupnju oporezivanja koji bi države članice mogle odrediti za pojedine proizvode kada to oporezivanje nema nikakav diskriminatorni ili zaštitni učinak (presude Komisija/Danska ,C-47/88, EU:C:1990:449, t. 10. i De Danske Bilimportører, C-383/01, EU:C:2003:352, t. 38.).

37 U ovom predmetu sud koji je uputio zahtjev navodi da u Grčkoj ne postoji domaća proizvodnja motornih vozila i da odredbe Carinskog zakonika u svezi s porezom na registraciju ne prave razliku među motornim vozilima s obzirom na njihovo porijeklo ili državljanstvo njihovih vlasnika. Osim toga, iz spisa podnesenog Sudu ne proizlazi da bi iznos poreza na registraciju o kojem je riječ u glavnom postupku prouzročio smanjenje broja novih motornih vozila uvezenih i registriranih u Grčkoj te tako, zbog svojeg zaštitnog učinka, utjecao na slobodno kretanje robe između te države članice i drugih država članica.

38 Slijedom toga, ako je porez poput poreza na registraciju o kojem je riječ u glavnom postupku naplaćen zbog prve registracije motornih vozila u Grčkoj radi njihova stavljanja u promet na državnom području, članak 110. UFEU-a treba tumačiti na način da se ne protivi takvom porezu.

39 Glede Direktive 92/12 i Direktive 2008/118, treba napomenuti da motorna vozila ne spadaju u kategoriju proizvoda koji podliježu trošarinama u svim državama članicama na temelju članka 3. stavka 1. Direktive 92/12 i članka 1. stavka 1. Direktive 2008/118 te stoga nisu obuhvaćena sustavom usklađene trošarine. Iako države članice imaju mogućnost uvesti ili zadržati davanja koja se plaćaju za takve proizvode, svoju nadležnost u tom području ipak moraju izvršavati u skladu s pravom Unije (vidjeti u tom smislu presudu Fendt Italiana, C-145/06 i C-146/06, EU:C:2007:411, t. 41. i 43. i navedenu sudsku praksu).

40 Osobito, države članice ne moraju s tim u svezi poštovati samo odredbe UFEU-a, među ostalim članke 30. i 110., nego i odredbe članka 3. stavka 3. Direktive 92/12 i članka 1. stavka 3. Direktive 2008/118, pri čemu potonje odredbe, kao što to proizlazi iz točke 27. ove presude, zabranjuju da naplata poreza prouzroči formalnosti povezane s prelaskom granica u okviru trgovine među državama članicama (vidjeti u tom smislu presudu Fendt Italiana, C-145/06 i C-146/06, EU:C:2007:411, t. 42. i 44.).

41 U ovom predmetu iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da se sud koji je uputio zahtjev pita sadržavaju li takve formalnosti odredbe Carinskog zakonika u skladu s kojima se potvrda o carinjenju za vozila uvezena u odnosnu državu članicu izdaje tek nakon naplate poreza na registraciju, čija obveza plaćanja nastaje u trenutku ulaska vozila na državno područje te države članice.

42 S tim u svezi, grčka vlada u svojim pisanim očitovanjima ističe da su sve formalnosti povezane s nametanjem i naplatom poreza na registraciju predviđene Carinskim zakonikom povezane s primjenom odredaba kojima je uveden taj porez i namijenjene su, s jedne strane, tomu da se izdavanjem potvrde o carinjenju nakon naplate poreza osigura plaćanje iznosa koji odgovara navedenom porezu i, s druge strane, tomu da se u slučaju kasnijeg nadzora omogući provjera je li taj porez doista plaćen. Jednako vrijedi i za obvezu podnošenja posebne deklaracije u smislu članka 130. stavka 2. Carinskog zakonika, s obzirom na to da je ona povezana posebice s kasnijim utvrđivanjem iznosa poreza na registraciju te je namijenjena obavještavanju carinskih tijela o ulasku vozila na državno područje.

43 Međutim, glavni postupak odnosi se na praksu države članice na temelju koje se ne izvršava povrat poreza na registraciju plaćenog prilikom uvoza motornih vozila iz drugih država članica, iako su predmetna vozila, koja nikad nisu bila registrirana u toj državi članici, ponovno izvezena u drugu državu članicu.

44 U svezi s tim, treba podsjetiti na sudsku praksu Suda u skladu s kojom svako jednostrano nametnuto novčano davanje, bez obzira na svoju namjenu i način primjene, koje se plaća na robu s obzirom na činjenicu prelaska granice, ako nije carina u užem smislu, čini davanje s istovrsnim učinkom u smislu članka 28. UFEU-a i članka 30. UFEU-a (vidjeti presudeNádasdi i Németh, C-290/05 i C-333/05, EU:C:2006:652, t. 38. i 39. i Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, t. 22. i navedenu sudsku praksu).

45 Iako je kod poreza na registraciju, poput onog predviđenog nacionalnim propisom o kojem je riječ u glavnom postupku, oporezivi događaj registracija motornih vozila u državi članici i stoga predstavlja nacionalni porez u smislu članka 110. UFEU-a, ne bi ga bilo moguće tako kvalificirati da je bio naplaćen, ali da nije bio izvršen njegov povrat, ako vozila uvezena iz drugih država članica ne bi nikad bila registrirana u navedenoj državi članici. U takvom bi slučaju bio naplaćen isključivo zbog činjenice prelaska granice države članice i stoga bi bio davanje s istovrsnim učinkom, koje je zabranjeno člankom 30. UFEU-a.

46 S obzirom na prethodno navedeno, odgovor na drugo pitanje jest da članak 30. UFEU-a valja tumačiti na način da se protivi praksi države članice poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, prema kojoj se ne izvršava povrat poreza na registraciju naplaćenog prilikom uvoza motornih vozila iz drugih država članica, iako su predmetna vozila, koja nikad nisu bila registrirana u toj državi članici, ponovno izvezena u drugu državu članicu.

Troškovi

47 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (treće vijeće) odlučuje:

1. **Članak 1. stavak 3. Direktive Vijeća 2008/118/EZ od 16. prosinca 2008. o općim aranžmanima za trošarine i o stavljanju izvan snage Direktive 92/12/EEZ valja tumačiti na način da ispunjava uvjete za izravan učinak koji omogućuje pojedincima da se na njega pozivaju pred nacionalnim sudom u sporu protiv države članice.**

2. **Članak 30. UFEU-a valja tumačiti na način da se protivi praksi države članice poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, prema kojoj se ne izvršava povrat poreza na registraciju naplaćenog prilikom uvoza motornih vozila iz drugih država članica, iako su predmetna vozila, koja nikad nisu bila registrirana u toj državi članici, ponovno izvezena u drugu državu članicu.**

Potpisi